

Vì ta yêu nhau

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Xin lỗi em. Thật ngu ngốc nếu ra đi để tìm kiếm một tương lai sáng lạn nhưng tương lai đó không có em thì với anh không còn ý nghĩa nữa.

Em là đứa con gái quê với khao khát được vào cánh cửa Đại học và xa hơn là một công việc ổn định với thu nhập kha khá đỡ đần ba mẹ. Em Nam tiến như bao bạn bè cùng lứa vì mong ước Đại học cũng thoả nguyện dù là không đậu vào top trường đỉnh nhưng với em như thế là đủ. Trong lúc bạn bè đang vô tư bay nhảy với thời sinh viên đang hừng hực nhựa sống, thì em tất bật đi làm đủ thứ công việc chỉ mong đỡ được ba mẹ phần nào chi phí. Một ngày với em là 21 tiếng dành cho công việc và học tập, thời gian còn lại em dành cho việc ngủ. Em cũng có những khát khao rạo rực như bao bạn nữ khác, em muốn diện quần áo đẹp, muốn đi xem phim, muốn la cà cà phê, quán cóc hay đơn giản chỉ là có một chiếc xe gắn máy để đoạn đường đi làm và đi về không thấy xa nữa, nhưng mơ cũng chỉ là mơ.

Em cũng có một mối tình để gởi đầu năm, nhưng tiếc đó chỉ là tình đơn phương thôi, nhưng cũng đủ để em thấy ấm lòng mỗi đêm thức trắng vì kì thi Đại học. Bạn ấy cùng tuổi, học tốt, không đẹp trai nhưng thu hút em bởi vẻ nam tính, làm em khâm phục bởi tài năng thiên bẩm môn Hoá học, môn mà em ngu nhất trên đời, em cũng tự hỏi mình rằng đó là tình cảm đơn phương hay chỉ là sự ngộ nhận vì lòng khâm phục nhưng mặc kệ vì dù gì cũng không có kết quả giữa em và bạn ấy, người bạn ấy thích không phải em.

Thời gian trôi qua em thỉnh thoảng em vẫn nhớ về bạn ấy, mỗi khi có thời gian rảnh lên face em đều vào trang của bạn ấy để xem thời gian qua bạn đã làm những gì, thật sự vô nghĩa nhưng em cũng mặc kệ.

Rồi em gặp anh, giữa những tất bật của phố xá giờ tan tầm, em bị xe đụng và em không bất ngờ gì khi người đụng em đã bỏ chạy, thành phố này là vậy không vô tâm thì là nhẫn tâm, nhưng em đã lầm khi gán cái mác “vô tâm” cho hết thầy con người ở đây và anh là người đầu tiên giúp em nhận ra điều đó. Trong khi tất cả mọi người chỉ dăm dăm chạy ào về phía trước, thì anh

quay lại, dừng xe xuống, đỡ em vào lề đường và hỏi em: “Em có sao không?”. May là em chỉ bị trầy sơ ở chân, rồi anh chạy ngay vào nhà thuốc tây gần đó mua bông tẩy vết thương và băng cá nhân giúp em băng lại. Ta đã gặp nhau như thế anh nhỉ?.

Anh không đẹp, không cao ráo nhưng bù lại anh có đôi mắt to và nước da trắng, theo như trí nhớ của em lúc đó là như vậy. Sau ngày ấy, em nhận tin cảm ơn vì lúc đó hoảng quá em chưa kịp nói gì, chỉ kịp xin anh số điện thoại, nhưng may mà như thế em mới có dịp được quen anh mãi về sau này. Rồi không biết từ khi nào chúng ta hay nhắn tin qua lại cho nhau. Chúng ta hay nhắn tin vào lúc khuya vì chỉ giờ đó em mới thật sự có thời gian rảnh, nhưng sợ em ngủ không đủ giấc lúc nào anh cũng tranh thủ nói đủ những thứ cần nói trong hai, ba tin nhắn rồi giục em ngủ đi. Anh thật ấm áp, giữa em và anh không có điểm gì chung cả, em thích màu đỏ, anh lại thích màu đen, em thích xem phim tình cảm Hàn Quốc trong khi anh thích phim hành động Mỹ,... Nhưng phải chăng đó là qui luật bù trừ vì nó khiến anh nhận ra rằng màu đỏ cũng rất đẹp mà trước giờ anh chưa từng nghĩ như vậy, phim Hàn Quốc cũng rất hay, và nó cũng giúp em tìm thấy điều ngược lại.

Em không có quá nhiều thời gian để gặp gỡ anh, hai anh em chỉ gặp nhau mỗi tuần một lần vào Chủ Nhật, nhưng biết đâu như vậy lại hay vì em sợ gặp nhau nhiều quá sẽ chán nhau càng nhanh. Hai tháng quen nhau, không dài thậm chí là còn ngắn nữa nhưng em nhận ra em cần anh. Anh có như vậy không?, đó là câu hỏi em tự đặt ra cho mình nhưng chỉ anh mới là người biết đáp án chính xác nhất. Mỗi lần gặp nhau em thấy vui lắm và ánh mắt anh trong những lần ấy cũng cho em biết điều tương tự. Anh hay xoa đầu mỗi lần gặp em, anh biết không đó là hành động làm em rất thích.

Em không biết nhiều về anh, chỉ biết anh hơn em năm tuổi, anh đã đi làm nhưng làm gì thì em cũng chưa hỏi anh bao giờ, hay những câu hỏi như nhà anh ở đâu?, ba mẹ anh như thế nào?, ..., cũng chưa từng xuất hiện trong cuộc trò chuyện giữa hai đứa vì em nghĩ rằng nếu thật sự chúng ta có duyên nợ thì từ từ em cũng sẽ biết. Thời gian đó cả em và anh đều không định nghĩa được quan hệ giữa chúng ta là gì?. Cho đến ngày hôm ấy, ngày mà bầu trời thành phố xám xịt và mưa thì không ngừng, không ngừng trút nước. 10h30 đêm hôm đó, theo thường lệ em đã về nhà được nửa tiếng, anh gọi điện nhưng điện thoại em hết pin, rồi nửa giờ sau anh đã đến cửa phòng trọ em, gõ cửa

liên hồi, em chưa kịp mở cửa anh đã gọi to tên em như muốn át cả tiếng mưa ngoài kia, Vân ơi! Em có nhà không?, Vân.... Em vội vàng mở cửa, người anh không còn chỗ nào để nước mưa có thể làm ướt hơn được nữa.

- Anh Quân, gì vậy anh? Sao anh....

Em chưa kịp nói dứt câu anh đã ôm chầm lấy em, mạnh đến mức em không nhúc nhích được.

- Sao em không nghe máy?, Trời như thế này anh sợ em có chuyện gì, một mình em anh lo lắm.

Em vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì nhưng vẫn tỉnh táo để trả lời anh:

- Em ... điện thoại em hết pin, em vẫn chưa kịp sạc.

- Anh xin lỗi, đến giờ này anh mới thật sự nhận ra em quan trọng như thế nào, trước giờ anh chưa bao giờ nghĩ đến việc anh sẽ đau đớn đến mức nào nếu em xảy ra việc gì. Anh xin lỗi, anh yêu em.

Bất ngờ xen lẫn niềm hạnh phúc tốt độ là cảm giác xâm chiếm toàn bộ con người em lúc ấy. Đó cũng là lần đầu tiên anh trải lòng cho em biết mọi thứ về anh. Anh ở tít tại quận Thủ Đức, cách em hàng mấy chục cây số, hôm gặp em là anh đang đi công tác ở gần đó, Trái Đất thật tròn. Anh đang làm Leading Project cho công ty P&J Việt Nam, công việc mà chỉ có năm mơ em mới dám nghĩ tới, quen anh bấy lâu nhưng em chưa từng biết anh tài giỏi như vậy.

Cũng từ có hôm đó em mới biết được vì sao anh nói yêu em và vì sao một người tài giỏi như anh lại yêu một đứa con gái quê, chỉ mới là sinh viên năm hai, chưa có gì trong tay, nhan sắc cũng hạn chế. Anh bảo rằng trước đây anh đã từng quen một người, chị ấy có đầy đủ mọi thứ, xinh đẹp, giỏi giang, là trưởng phòng nhân sự của một công ty xuất nhập khẩu, tính tình cũng rất tốt, rất yêu anh. Nhưng trong tình yêu như vậy là chưa đủ, anh cần một người cho anh cảm giác yên bình mỗi khi anh gặp khó khăn, làm anh cười mỗi khi anh thấy hụt hẫng nhất, anh không cần người yêu anh phải đẹp, giàu có và tài giỏi, bởi nếu như vậy anh sẽ không có cảm giác chở che cho ai đó, và anh gặp em, em không hoàn hảo nhưng em là người anh thật sự cần. Anh còn nói rằng anh khâm phục bởi nghị lực của em , yêu em từ cách mà em nhìn cuộc sống,

còn trên em rằng cứ theo lịch làm việc dày đặc như vậy có thể sau này em sẽ giàu to.

Trong mắt anh em tuyệt đến như thế sao?, Anh làm em hạnh phúc quá. Đêm hôm đó sau khi anh ra về em không ngủ được vì hạnh phúc. Và rồi như thế anh và em yêu nhau, anh vẫn đi làm bình thường, em cũng bận rộn với núi công việc chất đống, anh hay đùa ” Em là người của công việc “. Yêu nhau, ta gặp nhau thường xuyên hơn, tuy không nhiều nhưng vậy là đủ để hai đứa cảm thấy thật sự yêu và cần nhau.

Sau bao nhiêu nhọc nhằn em cũng tốt nghiệp với tấm bằng loại ưu, anh nói rằng em làm anh tự hào, em cũng vui không kém đâu anh nhé. Công việc đầu tiên của em khi vừa tốt nghiệp là làm nhân viên kinh doanh cho một công ty nhỏ thôi, nhưng em thích bắt đầu từ những gì nhỏ nhất dù cho anh bảo để đó anh sẽ lo cho em công việc tốt hơn nhưng em không thích ỷ lại vào anh hay bất kì người nào khác vì em quen rồi tính tự lập, anh bảo em cứng đầu, làm anh bực mình nhưng như vậy làm anh tin tưởng và yêu em nhiều hơn. Cảm ơn anh vì đã đặt niềm tin nơi em, em cũng tự hào về anh và yêu anh nhiều lắm.

Nhưng tình yêu của ai cũng vậy, làm sao chỉ có một màu hạnh phúc. Cái gì đến cũng đã đến, anh phải đi công tác dài hạn bên công ty mẹ, ba năm, em nghe tin mà lòng thấy trống vắng đến lạnh hai bờ vai. Anh nói:

- Anh biết cả anh và em không ai muốn xa ai, nhưng đây là điều kiện để anh biết nhiều hơn về công ty mẹ, công ty chỉ có ba người được đi thôi nhưng nếu em không thích thì...

Em cố tỏ ra bình thường để trấn an anh:

- Không, sao em lại không thích được, đâu phải ai cũng có điều kiện được đi. Dù nhiều dù ít anh cũng bảo rằng em làm anh tự hào, đây là cơ hội để anh phải thể hiện chứ. (Em cười nhẹ để không làm anh không phải đoán đo nhưng trong lòng em là một sự buồn không hề nhẹ).

Chiều hôm đó mưa lất phất rơi.

4h chiều ngày thứ Hai năm ấy, em tiễn anh ra sân bay.

- Sang đến nơi anh sẽ gọi điện, em về cẩn thận, nhớ ăn uống đầy đủ và ngủ đúng giờ, anh không ở đây không nhắc nhở em thường xuyên nhưng anh sẽ kiểm tra đột xuất đó.

Rồi anh hôn lên trán em, hành động đó như xóa tan bao suy nghĩ vớ vẩn trong đầu em lúc này.

- Em biết rồi, anh nhớ giữ gìn sức khỏe, em sẽ nhớ anh.

Cũng đến giờ máy bay cất cánh, anh bảo em về trước đi vì anh không muốn em nhìn thấy anh đi, nhưng em không muốn thế, anh cũng đành chào thua. Nhìn anh đi, nước mắt em không ngừng rơi, anh nhìn thấy, chạy lại ôm em lần nữa.

- Ba năm, nhanh thôi, anh sẽ về sớm thôi, đừng khóc.

Rồi máy bay cất cánh, em ra về và tiếp tục với cuộc sống bình thường như mọi ngày chỉ là thiếu anh.

Ba năm vắng anh em vui đầu vào công việc để lấp đi khoảng trống của anh, em cho phép mình nhớ anh nhưng không cho mình quyền được yếu đuối. Anh không ở đây thường xuyên, không nhắc nhở em từng việc nhỏ mỗi ngày nhưng từ bao giờ anh tạo cho em thói quen đi ngủ đúng giờ, dậy đúng giờ và ăn uống cũng đúng giờ.

Công việc của anh dạo này quá bận rộn, thời gian gọi điện, nhắn tin, chat video với em cũng không còn nhiều như trước nữa nhưng em không trách anh, làm sao trách anh được khi tính chất công việc của anh phải là như thế. Mỗi tuần em chỉ dành hai tiếng đồng hồ ngồi ở quán cà phê mà anh và em thường hay lui tới, hai tiếng để nhớ về anh, chỉ trong thời gian ngắn như vậy em mới không suy nghĩ lung tung. Xa nhau nhưng chưa giây phút nào em không cảm nhận được tình yêu mà anh dành cho em, xa nhau nhưng chúng ta chưa bao giờ ngừng yêu nhau. Hàng vạn cuộc điện thoại là hàng vạn lần em muốn nói câu “Em nhớ anh”, nhưng không muốn làm anh phân tâm em lại thôi.

Ngày này ba năm về trước em tiễn anh ra sân bay nhưng sao giờ này vẫn chưa thấy anh nói gì về việc trở về, em thấy lo, nhưng cũng không dám hỏi

han gì. Sáng hôm sau, em nghe có tiếng gõ cửa, mở cửa ra em nhìn thấy anh, chưa kịp phản ứng gì anh đã ôm chầm lấy em:

- Anh về rồi, nhớ em quá đi mất.

- Anh... anh về sao em chẳng hay biết gì vậy?

- Anh muốn làm em bất ngờ. Công việc bên đó còn hai ngày nữa mới hoàn tất nhưng anh không muốn thất hẹn ngày nào với em cả.

Niềm vui hội ngộ chưa kịp dứt anh đã báo cho em một tin mà em chưa từng, thậm chí không bao giờ nghĩ tới.

- Vì tính chất công việc công ty yêu cầu anh phải định cư luôn bên ấy, anh biết em không thích nhưng em à, anh sẽ không để mình xa nhau lần nào nữa đâu. Mình cưới nhau nha em, rồi em cùng anh sang đó luôn.

- Anh à, em còn chưa kịp định hình được việc anh vừa nói là gì nữa mà, tất cả những gì anh vừa nói với em như sét đánh ngang tai vậy. Em cần thời gian suy nghĩ.

Em bình tâm lại, suy nghĩ về chuyện tình yêu của chúng ta trong thời gian qua nhưng cuộc sống của em không phải chỉ có mình anh, còn gia đình của em nữa, ba mẹ em sẽ không muốn em đi xa như vậy và thật lòng em cũng không muốn điều đó xảy ra, được yêu và cưới anh có lẽ là niềm hạnh phúc lớn lao nhất cuộc đời này, nhưng em biết phải làm sao?.

Hôm nay anh đến chở em đi dạo cũng là để nghe em trả lời.

- Em nghĩ về việc anh nói chưa?.

- Dạ rồi Nhưng khoan hãy nói chuyện đó, từ hôm anh về mình chưa kịp nói gì về công việc của anh mà. Tốt không anh?

- Ừ. Công việc bên đó nhiều lắm, nhiều lúc anh cũng thấy đuối nhưng không sao, xong cả rồi.

- Uhm. Em tin anh làm được. Em vẫn chưa khen người yêu em hôm nay ra dáng ông lớn rồi, bụng bự hơn, da cũng trắng hơn, thích anh nhỉ?

- Vẫn không thích bằng được bên em như thế này.

- Huhm. Anh này! (Em nghe tiếng anh khẽ thở dài) Em hạnh phúc vì thời gian qua yêu và được yêu từ một người như anh. Anh cho em nhiều hơn cái gì là hạnh phúc. Em yêu anh nhưng em không thể ích kỉ cho mình em được, gia đình em sẽ không muốn em đi xa như vậy, em cũng không muốn xa ba mẹ. Vả lại em muốn mình tự lao động bằng sức lực của mình, tự nuôi sống em bằng chính đồng lương của em, em sợ rằng sang đó rồi em sẽ chỉ là người phụ nữ của gia đình mất thôi, sáng tiễn anh đi làm, rồi đợi tới giờ anh đi làm về. Em không muốn.

- Em à, sang đó em vẫn có thể làm việc cơ mà, anh sẽ tìm cho em công việc ngay tại công ty anh.

- Anh cũng biết không phải tự nhiên em lại đưa ra lí do này, em cũng từng kể với anh chuyện chị Diệp rồi, chị ấy theo chồng sang Úc, học vẫn có, khả năng cũng có nhưng giờ chị ấy cũng chỉ ngày ngày chờ chồng đi làm về, ba năm rồi chị ấy cũng chưa một lần về nước, em sợ lắm.

- Anh hứa danh dự là sẽ không để điều đó xảy ra với chúng ta.

- Có những việc không phải chỉ hứa là được. Em quyết định rồi, em sẽ ở lại đây. Xin lỗi anh. (Anh à, trong giây phút này đây em nửa muốn kéo anh lại, nửa muốn để anh đi vì tương lai anh còn ở phía trước, em không thể ích kỉ như thế, xin lỗi anh).

Suốt thời gian còn lại sự im lặng bao trùm cả anh và em, không ai nói thêm lời nào nữa, em chỉ khẽ luồn tay ôm lấy anh, tựa đầu vào vai anh, và xe tiếp tục chạy...

Điều gì đến cũng đã đến, hành lí của anh đã sẵn sàng trên xe kéo, ba mẹ anh cố ý tránh đi chỗ khác cho hai đứa chút thời gian riêng. Em gượng cười:

- Anh sang đó nhớ ăn uống đầy đủ, làm việc thật tốt và giữ gìn sức khỏe. (Những điều em muốn nói không phải là những cái này, em không thốt ra được, điều duy nhất em làm được là không rơi nước mắt, không biết điều gì khiến em làm được như vậy).

- Anh biết rồi, em cũng vậy. (Em nhìn thấy trong đôi mắt anh là nỗi buồn khôn xiết).

- Uhm. (Một tiếng UHM nghe thật mạnh mẽ nhưng em thật sự là không đứng vững được nữa).

Rồi anh kéo xe đi, lần trước tiễn anh đi em đau một thì lần này còn hơn cả trăm lần như thế. Hôm nay anh không bảo em về trước nữa, có lẽ anh hiểu rằng em đang nghĩ gì. Anh từ từ khuất dần, em cảm giác dường như có ai đó đang xiết chặt lấy cổ mình khiến em không thở được, em không còn đứng vững được nữa, cũng không đi nổi nữa. Trong đầu em lúc này trống rỗng, không nghĩ được gì, thậm chí nước mắt em cũng không chảy ra thành dòng được, em như chết lặng.

- Vân....

Rồi bất ngờ một vòng tay ôm choàng lấy em từ phía sau, xiết chặt người em, hôn lên tóc em.

- Xin lỗi em. Thật ngu ngốc nếu ra đi để tìm kiếm một tương lai sáng lạn nhưng tương lai đó không có em thì với anh không còn ý nghĩa nữa.

Em có đang mơ không, một giấc mơ có thật.

Từ sau việc đó anh bị công ty khiển trách, rồi anh nộp đơn xin thôi việc. Anh bắt đầu với một công việc hoàn toàn mới, anh bảo rằng anh muốn thay đổi công việc để tìm những điều mới mẻ hơn, thú vị hơn. Anh trở thành một ông giảng viên của một trường Đại học tên tuổi trong thành phố, sáng mang cặp đi, chiều lại về, cứ như thế dù thu nhập không cao vút như lúc trước nhưng miễn sao anh thấy thoải mái là em cảm thấy vui lắm. Hôm nào không lên lớp anh lại qua chở em đi ăn sáng, rồi đưa đến văn phòng, chiều lại đưa em về. Giờ đây cả anh và em đều cảm thấy quá đủ hạnh phúc rồi.

Chiều Chủ Nhật lại đến, anh qua chở em đi dạo, vẫn con đường ấy, vẫn là anh và em, nhưng một vài thứ đã thay đổi. Gió thổi mơn man từng cơn, từng cơn. Em đưa hai tay choàng hết người anh.

- Anh này!

- Gì vậy em?

- Sao anh chọn em?

- Gì cơ?

- Sao anh chọn em mà không phải là công việc, nếu chọn công việc chẳng phải tương lai anh sẽ rộng mở lắm sao?. Anh khẽ cười:

- Vì anh yêu em, vì ta yêu nhau.

Chiều cuối con đường mình nhìn ngắm hoàng hôn ẩn sâu trong tiếng tí tách rơi. Chờ mãi nơi này một cảm giác quá lạ thường, cảm giác cho em nhận ra I love You, I love You so, khoảnh khắc cho em nhận ra I love You, I love You so.....